

David Williams

Pozor,
táto kniha
je strašidelná,
no aj tak je to jedna
z najobľúbenejších
detských
kníh!

DIABOLSKÁ ZUBÁRKA

DIABOLSKÁ ZUBÁRKA

David Walliams

DIABOLSKÁ ZUBÁRKA

Ilustroval Tony Ross

slovar

Text © David Walliams 2013
Illustrations © Tony Ross 2013
Translation © Michaela Hajduková 2014
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2014

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu David Walliams: *Demon Dentist*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins Children's Book,
London 2013, preložila Michaela Hajduková.
Zodpovedná redaktorka Anna Šikulová
Editorka Katarína Škorupová
Sadzba a zalomenie ITEM, spol. s r. o., Bratislava
Tlač KASICO, a. s., Bratislava

ISBN 978-80-556-1129-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Môjmu malému púpätku

**POZOR!
TENTO PRÍBEH
JE HOROR!!!**

**A OBSAHUJE
PRIVEĽA
VYMYSLENÝCH
SLOV.**

Prológ

Nad mesto sa zniesol súmrak. Pod rúškom noci sa tu diali záhadné veci. Deti si pred spaním dávali pod vankúš vykývaný zub a netrpezlivo čakali na mincu od zúbkovej víly. Keď sa však ráno zobudili, pod vankúšom nachádzali rôzne ohavnosti: mŕtveho slimáka, živého pavúka, stovky rýchlych ucholakov. Alebo aj horšie, oveľa horšie veci.

Počas tmavej noci sa do ich izbičiek vkradol akýsi zlodej, uchmatol zub a pod vankúšom nechal hrôzostrašnú navštívenku.

Úradovali temné sily.

Ale ako to robili?

Ako sa potajomky vkrádali do detských izieb?

A načo im boli tie zuby?

V našom príbehu vystupujú tieto postavy:

Ocko, teda Alfiho ocko

Alfi, chlapec
s pokazenými zubami

Pani Plombová,
zubárka

Zubina, jej mačka

Gabi,
dievčatko

Winie, sociálna
pracovníčka

Slečna Cralicková,
učiteľka chémie

Nadstrážmajster
Duty, policajt

Raj, majiteľ
novinového stánku

Esemeskár, chalan,
čo v jednom kuse
esemeskuje

Pán Siwack,
riaditeľ školy

Pán Pelendrek,
učiteľ dramatickej
výchovy

Pani Morrisseyová,
dôchodkyňa

Obyčajná bolesť zuba

Alfi nerád chodil k zubárovi, a preto mu takmer všetky zuby zažltli. A tie, čo nemal žlté, boli hnedé. Podpísali sa na nich všelijaké dobrôtky, za ktoré by deti položili aj život, ale zubári ich nemôžu ani vystáť – sladkosti, bublinkové nápoje, čokoláda. A také, ktoré neboli ani žlté, ani hnedé, vlastne už nemal. Vypadali mu. Jeden sa raz zahryzol do karamelky a ostal v nej trčať. Ďalšie podľahli ovocným žuvacím cukríkom. Keď sa Alfi usmial, vyzeral takto:

A to všetko preto, lebo náš dvanásťročný hrdina nebol u zubára od útleho detstva.

Naposledy k nemu išiel asi ako šesťročný. Iba ho bolel zub, no návšteva ordinácie dopadla katastrofálne. Zuby mu dával do parády starý pán doktor Vykopávka. Bol veľmi milý, ale už mal byť dávno na dôchodku. Vyzeral ako korytnačka, lepšie povedané, stará

korytnačka. Mal také silné dioptrie, že oči pod okuliarmi pripomínali tenisové loptičky.

Doktor Vykopávka povedal Alfimu, že v zube má kaz, plomba by to nevyriešila a, bohužiaľ, zub musí vytrhnúť.

Doktor chytil do ruky obrovské kliešte a ťahal, ťahal a ťahal, no zub sa ani nepohol. Nakonca sa zaprel nohou o kreslo Alfimu za hlavou a znova sa pokúšal nešťastný zub vyškľbnúť. Nešlo to ani tak.

Staručký zubár potom požiadal o pomoc ešte staršiu sestričku. Pani Pedantnej kázal, aby sa ho chytila a nech ťahá čo najsilnejšie. Zub však stále držal ako prikutý.

Onedlho si museli prizvať na pomoc aj statnú recepcnú pani Burgerovú. Recepcná vážila viac ako tí dvaja dokopy. Ani táto chodiaca hora mäsa im však nepomohla zub vytiahnuť.

Potom dostal zubár skvelý nápad a požiadal pani Pedantnú o poriadne hrubú zubnú niť. Starostlivo omotal jeden koniec o kliešte, druhý o statné telo pani Burgerovej. Kor-pulentnej recepčnej nakázal, že keď napočíta do troch, má skočiť z okna. Ale zub sa nepohol ani pod ťarchou tela pani Burgerovej.

Chúďa Alfi ležal zdesený v zubárskom kresle a doktor Vykopávka vyšiel do čakárne po posily. Za-

Obyčajná bolesť zuba

volal si na pomoc všetkých pacientov, ktorí sa medzičasom v čakárni zhromaždili. Mladí, starí, tuční, chudí, starý pán doktor potreboval každú pomocnú ruku.

Zub však aj napriek dlhému zástupu zubotahačov* vytrvalo čupel na mieste.

Chudák malý Alfi si teda vytrpel svoje. Bolesť z ťahania zuba bola stokrát horšia než bolesť, s ktorou k zubárovi prišiel.

* Pozor! Vymyslené slovo.

Diabolská zubárka

Doktor Vykopávka sa však nemienil vzdať.
Upotený a smädný si doprial riadny dúšok
ústnej vody a schmatol kliešte čo najpevnejšie.

Obyčajná bolesť zuba

Nakoniec, keď Alfi začínal mať pocit, že ťahanie už trvá celé dni, týždne, či dokonca mesiace, začul ohlušujúce

CH CH CH CH CH
CH CH CH CH CH CH
CH H H H CH CH CH
R R R R R R R R R R
R R R R R R R R R R
CH CH CH CH CH CH
CH CH CH CH CH CH
CH CH CH CH CH CH
R R R R R R R R R R
U U U U U U U U U U
U U U U U U U U P P P P P P
SSSSSSSSSSS!!

Zubár stisol kliešte tak silno, že zub rozdrvil na márne kúsky. Alfi mal plné ústa malých úlomkov.

Diabolská zubárka

Konečne bolo po mukách a doktor Vykopávka so všetkými svojimi pomocníkmi v ordinácii ležali na hrbu na dlážke.

„Tak, a je to!“ konštatoval zubár, keď mu sestrička Pedantná pomáhala zdvihnúť sa zo

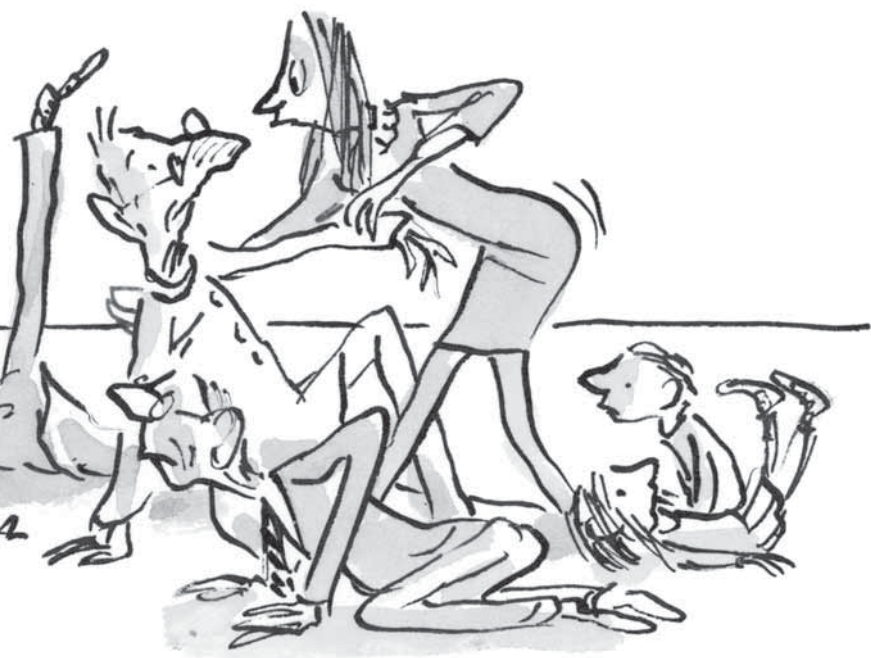

Obyčejná bolest' zuba

zeme. „Zubálisko jeden naničhodný, malý krpec tvrdohlavý!“

A vtedy si Alfi uvedomil čosi hrozné. Bolest' neutíchla.

Vytrhli mu zdravý zub!

2

Len zatvor oči a ver mi

Alfi vybehol z ordinácie tak rýchlo, ako mu detské nôžky dovolili. V to osudné popoludnie sa zaprisahal, že k zubárovi do ordinácie v živote nevkrôčí. A dodnes ani nevkrôčil. Predvolania na prehliadku sa hromadili, Alfi na ne nereagoval. Za tie roky sa u nich nzbieralo plné vrece pozvánok a všetky ich pred ockom poukrýval.

Alfi žil len s ockom. Mama zomrela pri jeho pôrode. Vôbec sa nepoznali. Niekedy mu z toho bolo smutno, akoby mu mama chýbala, ale hovoril si: Ako mi môže chýbať niekto, koho vôbec nepoznám?

Vždy keď chcel ukryť predvolanie na prehliadku u zubára, musel potichu ťahať stoličku cez celú kuchyňu. Na svoje roky bol trochu nízky, v škole bol podľa výšky druhý od konca. A tak zakaždým na špičkách balansoval na stoličke a pokúšal sa dočiahnuť navrch kredenca, kde ukryval predvolania. Už ich tam určite boli stovky, ale Alfi vedel, že ocko na ne nedočiahne. To preto, lebo mal už dlhé roky zdravotné problémy a od istého času bol pripútaný na invalidný vozík.

Predtým ako otec pre chorobu odišiel z práce, pracoval v bani. Bol urastený a práca v bani sa mu páčila. Mal robotu a mohol sa postarať o milovaného syna. Ale roky strávené pod zemou sa podpísali na pľúcach. Ocko bol hrdý človek a chorobu si dlhé roky nevšímal. Drel a drel, snažil sa vykopať čo najviac uhlia, dokonca si brával aj zmeny navyše, len aby vyžili. Dýchal však čoraz plytšie, až jedného dňa v bani odpadol. Keď sa prebral v nemocnici, lekári mu povedali, že do práce sa už vrátiť nemôže. Uhoľný prach by ho zničil. Dýchanie sa mu ďalej zhoršovalo. Novú prácu si už hľadať nevládol, a aj taká činnosť, ako zašnúrovať si topánky, preňho zrazu bola namáhavá. Už čoskoro sa pohyboval len na invalidnom vozíku.

Keďže Alfi nemal mamu ani súrodencov, musel sa o ocka postarať on. Popri škole a úlohách bolo treba nakupovať, upratovať, variť a umývať riad. Ale nikdy sa nestážoval. Ocka ľúbil nadovšetko.

Ocko mal zúbožené telo, ale duchom sa nepoddával. Bol výborným rozprávačom. Rozprávania vždy začínal slovami: „Počúvaj, šteniatko.“

Syna často oslovoval šteniatko a Alfimu sa to veľmi páčilo. Predstavoval si pritom veľkého smutného psa a šteniatko, ktoré sa k nemu

túli, a táto predstava v ňom vždy vyvolávala pocit istoty a teplého domova.

„Počúvaj, šteniatko,“ hovorieval mu ocko, „len zatvor oči a ver mi.“

V malom domčeku zažívali spolu všelijaké dobrodružstvá. Premiestňovali sa na lietajúcom koberci, potápali sa v mori, dokonca vrážali upírom do srdc koly.

Utekali spolu do pestrého sveta fantázie, na míle vzdialeného od ich sivého života.

„Ocko, vezmi ma ešte raz do strašidelného zámku!“ prosíkal chlapec.

„Možno sa dnes do takého strašidelného zámku aj pozrieme, šteniatko,“ dráždil ocko synovu fantáziu.

„Prosím ťa, prosím, prosím,“ modlikal Alfi.

Ocko so synom zavreli oči a snívali spolu.

- Vybrali sa na celodennú rybačku do Škótska a chytili lochnesskú príšeru.
- Vyliezli na Himaláje a stretli sa so snežným mužom.

- Skolili obrovského draka, ktorému z papule šľahali plamene.
- Ukryli sa na palube pirátskej lode a hrozila im smrť skokom z dosky cez palubu, ale zachránili ich krásne morské panny.
- Pošúchali čarovnú lampu, a keď sa im zjavil džin, ponúkol obom, že im splní tri želania. Ocko svoje želania prepustil synovi.
- Zajazdili si na Pegasovi, okrídlenom koňovi z gréckej mytológie.

- Po steble vyliezli do krajiny obrov a naďabili na vyhladnutých kyklopov, ktorí si len tak medzi hlavnými jedlami chceli pochutnať na vychudnutom dvanásťročnom chlapcovi. Ocko ho však zachránil.
- Stali sa prvým rodinným tímom, ktorý úspešne pristál na Mesiaci v rakete vlastnej výroby.

- V hustej hmle utekali pred zúrivým vlkolakom cez bahno a močariská.

Číry svet fantázie! V dobrodružných príhodách ocka a Alfiho bolo možné všetko. Nezastavilo ich nič. Vôbec nič.

Ale čím bol Alfi starší, tým ťažšie sa do predstáv vžíval. Ocko rozprával a Alfi otvoril oči, nevedel sa sústrediť a želal si, aby mohol celú noc hrať počítačové hry ako ostatné deti z veľikánskej novej školy, kam práve chodil.

„Šteniatko, len zavri oči a ver tomu, čo hovorím,“ hovorieval ocko. Ale Alfi čoraz častejšie rozmýšľal nad tým, že má dvanásť rokov, čoskoro bude mať trinásť a je už prístarý na čary, mýty a vymyslené postavy.

Onedlho zistil, ako veľmi sa mýlil.

Belší ako sneh

Celá škola sa zhromaždila v telocvični. Niekoľko stoviek detí sedelo na lavičkách a čakalo, kým príde hosť. Do Alfiho školy nikdy nezavítal niekto, kto by stál za to. Keď deťom rozdávali diplomy a ceny, pozvali do školy chlapíka, čo vyrábala papierové škatule na kukuričné lupienky. A tento

kukuričný chlapík mal taký neskutočne nudný prejav, že pri ňom zaspal dokonca aj on sám.

Dnes k nim mala prísť nová zubárka, iba nedávno sa nasťahovala do mesta. Prednáška mala byť venovaná starostlivosti o zuby. Nič prevratné, ale aspoň sa na chvíľu ulejú z vy-
učka, uvažoval Alfi. Ako vieme, nemal rád zubárov, a tak si sadol do zadného radu.

Na sebe mal ošumelú školskú rovnošatu. Košeľa kedysi bola biela, ale už dávno nadobudla sivastý od-
tieň. Pulóver samá diera, sa-
ko na niekoľkých miestach natrhnuté, nohavice nad členky. Ocko Alfiho aj napriek týmto nedostatkom viedol k hrdosti na rovnošatu. Ošúchanú kravatu mal Alfi vždy uviazanú perfektne.

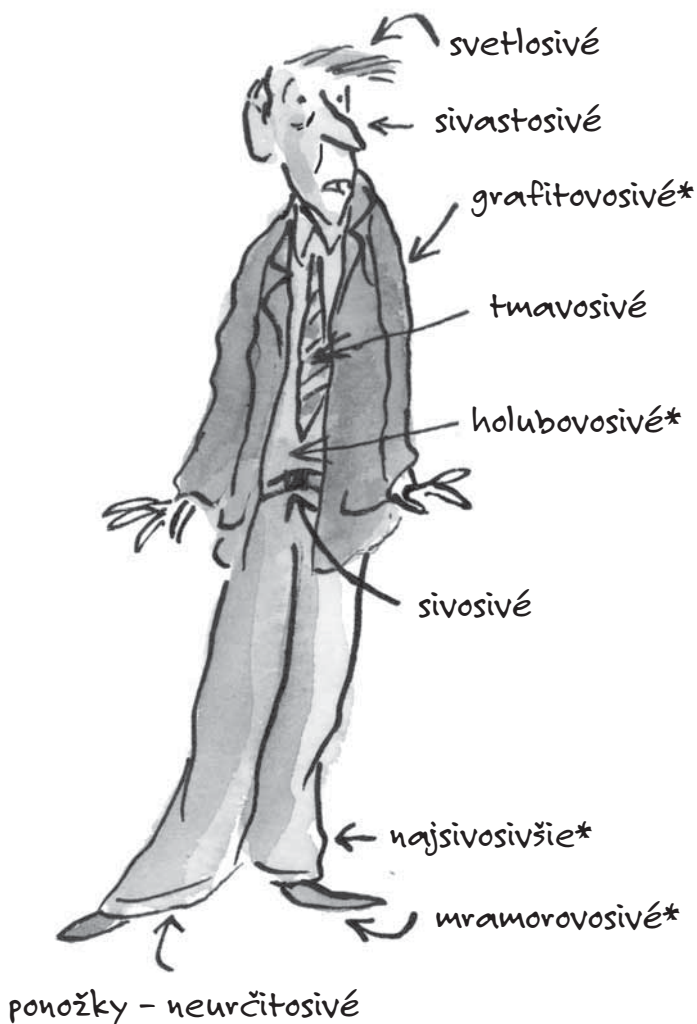

Vedľa Alfiho sa posadilo jediné dieťa, ktoré bolo ešte nižšie ako on. Malé dievčatko Gabi. Vyzeralo hanblivo. Do ich školy chodila Gabi už celý polrok, ale ešte s nikým neprehovori-la. Väčšinou sa skrývala za husté dredy a uhý-bala pohľadom.

Keď sa napokon všetky deti usadili a stíchli, vystúpil riaditeľ. Keby sa konal konkurz na najnevhodnejšiu osobu na funkciu riaditeľa, pán Siwack by ju s prehľadom vyhral. Dokázalo ho vystrašiť všetko: deti, učitelia, dokonca aj vlastný odraz v zrkadle. Povolanie mu k zjavu nesadlo, ale priezvisko, to teda hej. Topánky, ponožky, nohavice, opasok, košeľu, kravatu, sako, vlasy – všetko v odtieňoch sivej. Dokonca aj oči mal sivé.

Na oblečení pána Siwacka nechýbal nijaký odtieň z celej škály sivej:

Belší ako sneh

* Pozor! Pozor! Plno vymyslených slov.

„N-n-n-no tak už sa u-u-u-saďte.“

Keď bol pán Siwack nervózny, koktal. A nič ho nedokázalo rozhodnúť tak, ako keď mal vystúpiť pred celou školou. Hovorí sa, že keď raz do školy prišla inšpekcia, našli ho ukrytého pod stolom. Predstieral, že tam leží ako podnožka.

„Po-po-povedal som, a-a-aby ste sa už u-u-u-usadili.“

Deti hučali ešte viac. Gabi sa zrazu postavila na lavičku a zakričala:

„HEEJ!
SPRÁVAJTE
SA K TOMU
STARÉMU
CHRENOVI
ÚCTIVEJŠIE!!!“

Hoci sa o ňom nevyjadrila práve najlichotivejšie, keď sa napokon deti utíšili, riaditeľovi sa na tvári mihol letmý úsmev. Gabi si sadla a všetky pohľady sa upreli na ňu. Po tomto výstupe sa okolo nej vznášala akási aura slávy.

„Tak,“ pokračoval pán Siwack fádny, monotónnym hlasom, „hoci nie som ešte až taký starý, ďakujem ti, Gabriela. A teraz náš výnimočný hosť. O starostlivosti o zuby vám prišla porozprávať naša nová pani zubárka. Srdečne všetci me-me-medzi nami p-p-privítajme milú pani P-p-p-lombovú.“

Riaditeľ odcupkal, zaznel krátky potlesk. Zrazu ho prerušilo nepríjemné škripanie v zadnej časti telocvične. Deti sa postupne začali otáčať. Uvideli upravenú dámu, ako tlačí uličkou medzi lavičkami kovový vozík. Jedno koliesko sa zachytávalo o drevené parkety a škripanie, ktoré sa pri tom ozývalo, bolo také prenikavé, že si niektoré deti dokonca za-

pchávali uši. Akoby niekto nechtom škrabal po školskej tabuli.

Na pani Plombovej boli najnápadnejšie zuby. Oslňujúci biely úsmev. Belší ako sneh. Akoby ste rozsvietili žiarivku. Dokonalý chrup. Také dokonalé zuby, že určite nemohli byť pravé. Ďalšia zvláštnosť! Tá žena bola neuveriteľne vysoká. Niesla sa na takých dlhých štíhlych nohách, že mal človek pocit, akoby stála na chodúľoch. Kráčala v bielom plášti, ako učiteľka chémie v laboratóriu pri pokusoch. Pod plášťom biela blúzka a dlhá splývavá biela sukňa. Keď prechádzala okolo, Alfi sa pozrel dolu a na špici jednej lesklej bielej topánky na vysokom podpätku si všimol veľkú červenú škvrnu.

Je to krv? uvažoval.

Pani Plombová bola platinová blondína s dokonale upraveným účesom, aký mávajú len kráľovné alebo premiérky. Vyzeral ako točená zmrzlina, samozrejme, bez kornútika.